

NYÁRI ÜZENET

2008

Vasárnap a család ünnepe!

Kedves testvérek! Sokszor elgondolkodom azon, mit jelent a mai ember számára a vasárnap. Egy nap a hét közül, vagy talán több lelki, szellemi szempontból. Végre találkozik az asztal körül a család, legalább ilyenkor találkoznak a tekintetek.

Valóban találkoznak? Sajnos, a jelen valósága mást mutat. Gyermek sokasága úgy lesz felnőtt, hogy nem tapasztalja a Vasárnap, a családi asztal összetartozását kifejező családi egység kötelékét, egymás szeretetét, megbecsülését, tiszteletét családon belül. Több nemzedék úgy lett felnőtt, hogy nem látta és nem volt részese annak, hogy ilyenkor a családfő megköszöni az Istenek és áldást mond mindenért, ami az asztalra kerül családja számára.

Nem tudom, hogy hány család van együtt vasárnap, imádkoznak-e az ebéd előtt, s megbeszélik-e egymás örömeit – gondjait. Mennyi probléma megoldódna a családon belül, ha így lenne! Nemcsak egy lakásban lennének, hanem együtt élnének, támaszai egymásnak, segítve egymást. Szomorú látni, pontosabban hallani vasárnap a fűnyíró zaját családi otthonokból. Itt, Leányfalun is. Persze a harangszó zavar, a fűnyíró nem. Ahelyett hogy együtt lenne a család legalább vasárnap ünnepén, nincs idő egymásra.

Lépten, nyomon ezt hallom, a tragédiák mindennaposak a családok, a gyermekek életében.

Ami a legszomorúbb az egészben, amit most hangoztatnak előszeretettel: iskola-pszichológusra van szükség!

Megint sikerül nem szembe nézni a valósággal, eltolni minden felelősséget magunktól!

ELSŐ HELYEN APÁRA ÉS ANYÁRA VAN szükség, ez az alapja mindennek! CSALÁDRA VAN SZÜKSÉG! Ahol a szülői szó nem trágár beszéd, ahol nem szól minden helyiségben TV, hanem egymásra való oda figyelés van. Másként nem lesz jobb jövő. A legjobb szakembert foglalkoztathatjuk, de ő is csak arra tud építeni, amit otthonról hozunk. Ha nem éljük családcentrikusan életünk, teljes felelősséggel Isten és Ember előtt, akkor tévúton járunk, e tévútra visszük gyermekeinket is, és SZÉTESIK A CSALÁD!

Szenteljük meg a vasárnapot, az ÚR NAPJÁT, hogy békés és szeretetben gazdag családok legyenek, s boldogabb gyermekek.

Zoltán atya

„Kedves Magyarok! Szent királyotoknak nemcsak a Szilveszter pápától kapott koronáját örököltétek. Rátok hagyta szellemi végrendeletét is, az alapvető és megsemmisíthetetlen értékek örökségét, az igazi sziklára épített házat. Egy modern állam eszményét, az emberi személy méltóságát, az élet ajándékát. Karoljátok fel ezért a család stabilitása és egysége védelmében hozott bölcs kezdeményezéseket. Legyetek tudatában a család központi szerepének a rendezett és virágzó társadalom érdekében. Csak az egységes és szilárd családra épülő nemzet képes fennmaradni, és nagy történelmet írni – erről tanúskodik a ti múltatok is.” (II. János Pál millenniumi üzenete a magyar néphez)

Pünkösdi búcsú Csíksomlyón

Csíksomlyó a Székelyföld szívében fekszik, legnagyobb búcsújáró helyünk Kárpát-hazánk területén. Búcsújáró helyé évszázadokkal ezelőtt vált, a dombon álló Salvator kápolna miatt, amelynek Isten jelölte ki helyét. A hagyomány szerint itt megnyílt az ég, és onnan lajtorját bocsátott le a Jóisten.

Csíksomlyó fő ünnepe a **pünkösdi búcsú**. Szent időben (ünnepek alkalmával) szent helyre zarándokolva lelkünk megtisztul, s imáink meghallgatásra találhatnak, ha igaz hittel kérjük. Ilyenkor a Föld az Éggel összeér, s lelkünk a Jóistenhez emelkedik.

Hogyan lett Csíksomlyó **pünkösdi búcsújáró hely**?

1567-ben János Zsigmond, erdélyi fejedelem haddal akarta a színtiszta **katolikus** Csík, Gyergyó és Kászon székely népet az unitárius vallás felvételére kényszeríteni. Ehhez először el akarták távolítani az akkori fatemplomból **Babba Mária** (Szűz Mária) szobrát. A hagyomány szerint a Jóisten csodát tett: a szobrot nem tudták elvinni, olyan nehéz volt.

Csík, Gyergyó és Kászon falvainak népe **István**, gyergyóalfalvi plébános atya vezetésével fegyvert fogott **katolikus hitének védelmére**. A gyülekező Csíksomlyón volt, **pünkösdi szombatján**. Szűz Mária segítségéért esedeztek, majd elindultak a Hargitára, szembeszállni a hitújítók hadával. Az idősek, asszonyok és gyermekek Somlyón imádkoztak. A csata a **Tolvajos-tetőn diadallal** végződött. Ennek a történelmi eseménynek emlékére **fogadalmat tettek**, hogy minden évben, pünkösdi szombatján elzarándokolnak Csíksomlyóra, a Szűzanyához, Babba Máriához. Ezt az ősi hagyományt őrzi a mai napig Mária népe.

Mit jelent a „**babba**” szó?

Őseink a keresztény vallás fölvétele előtt is szerették az **egy teremtő Istent**, s tisztelték az életet adó **Holdanyát: Boldogasszonyt**, aki ősvallásunkban Istenanya volt. Neve hasonló volt a babba szóhoz: **Bau** vagy efféle neve volt.

A kereszténység föl vételével Istenszülő Anyaként Szűz Máriát tiszteljük, de a székelyek és a csángók a mai napig őrzik a sok ezer éves hagyományt, s **Babba Máriát** tisztelik Boldogasszony Anyánkban. A Holdanya tisztelete is megmaradt: a kicsi gyerekek a Holdat, mint Babbát mutatják meg.

A nép pünkösdi szombatjának reggelén érkeznek zászlókkal a falvakból és szerte egész Kárpát-hazánkból. A **körmenet** a Kissomlyó hegyét kerüli meg. Mire a hegyre érünk, lelkünk is Istenhez emelkedik. Zúgnak a harangok, az emberek énekelnek, hangos az örömtől a hegy és a völgy. A domboldalon szabadtéri oltárnál, több százezer embertársunkkal együtt vehetünk részt az **ünnepi misén**.

Délután a falu kisebb templomában a moldvai **csángó magyar** testvéreink részére külön misét is bemutatnak, hiszen ők otthon nem hallhatnak magyar szót a templomban. Jó alkalom ez az ünnep az egymással való **találkozásra** is.

A zarándokok közül sokan a nagytemplomban, **Babba Mária szobránál** virrasztanak, ott várják pünkösdi vasárnapjának hajnalát. Egész éjszaka zeng az ének, szól az imádság.

Pirkadat előtt, hajnali négy óra tájban csapatosan indulnak a hegyre. **Keresztutat** járva igyekeznek föl a Salvator kápolnához.

Fölréve, a kápolnában imádkoznak, majd kijöve az égboltra néznek: hamarosan fölkel a Nap. Ezt várják nagy vágyakozással, talán énekükkel, imájukkal is ezt akarják siettetni. A **fölkelő Napban** ugyanis hitük szerint a **Szentlélek jön el** pünkösdi vasárnapjának hajnalán.

Ezután a somlyói Szűzanya: Babba Mária áldásával térnek haza, hogy rendben, lelki „egész”-ségben éljék mindennapi életüket.

Ha tehetjük, mi is vegyünk részt ezen az ünnepen minél többször, álljunk be valamelyik falu gyalogmenetébe, énekeljünk, imádkozzunk velük együtt! Lelkünk újulásáért, nemzetünk ébredéséért, megmaradásáért és azért is, hogy valamiféle elégtételt tegyünk azért, ami 2004.

december 5-én történt. Bele kell néznünk erdélyi testvéreink szemébe, akkor is, ha igennel szavaztunk.

Járjunk Erdélybe, a Székelyföldre és Felvidékre, Kárpátaljára, Délvidékre is, hiszen sokat kapunk, tanulhatunk ott élő magyar testvéreinktől: hitet, szeretetet, kitartást, hazaszeretetet.

Czárán Eszter

Pusztza Sándor emléknep

Március 2-án tartotta Leányfalu Pusztza Sándor halálának 25. évfordulójának megemlékezését.

Miután a KÉSZ (Keresztény Értelmiségiek Szövetsége) helyi csoportja megkoszorúzta Pusztza Sándor emléktábláját a plébániánál, a szentmisével kezdődött a megemlékezések sora.

Sokan voltunk. Jóval többen, mint más vasárnapokon. Szabó Géza kanonok atya, a budapesti Szent István Bazilika plébánosa szentbeszédében arra hívta fel figyelmünket, hogy a halottainkra emlékezés kötelességünk, hogy a tőlük kapott lelki javakat továbbadjuk, mert így és csak így tarthatjuk fenn magunkat, értékeinket. Ez igaz az előttünk járó családtagjainkra is, de igaz Pusztza Sándorra

is, akinek értékes szolgálata gyümölcseit szintén tovább kell adnunk. A közösség emlékezete az, ami földi értelemben vett halhatatlanságot ad, a valódi értéket megtartja, ápolja, továbbadja.

A zuhogó esőben elszánt kis csapat gyűlt össze a temetőben Pusztza Sándor sírjánál. Zoltán atya rövid beszédét követően Pizág Dani mondott el egy verset Pusztza Sándortól, nagy átéléssel. Az egyházközség, az Önkormányzat, a KÉSZ és Pusztza Sándor szülőfaluja, a Somogy megyei Görgeteg képviselői helyezték el koszorút a sírnál.

Ismét az együttes emlékezés, a közösség imádságnak beillő részvétele emelte meg az ünnepélyességet, nem engedve a szünni nem akaró eső hatásának.

Ezután került sor az emlékműsorra a Faluházban.

Nyíri Csaba polgármesterünk megnyitó beszédét Jelenits István nagyhírű piarista szerzetes és tanár követte, akinek sokrétű tudásánál csak természetes szerénysége feltűnőbb.

Jelenits tanár úr lenyűgöző irodalomórát tartott Pusztza Sándor költőről. A tanár úr diákjaivá váltunk és pissenés nélkül hallgattuk őt. Ez a figyelem a tanár úr érdekfeszítő előadásának, de azon keresztül Pusztza Sándornak szólt.

Valóban irodalomórát kaptunk és sokkal többet is. Pusztza Sándor költő-volta került hozzánk még közelebb, pedig a tanár úr nem emelte érdemtelen magasba a költészetét, csupán elhelyezte azt a XX. századi magyar költészetben. Az idézett költemények megmutatták, hogy valódi költő, érzelmekkel telt, egyben önmagával is vívódó költő volt Leányfalu plébánosa, Pusztza Sándor atya.

Számomra különleges élmény volt ez az előadás. Nemcsak a költő került hozzánk közelebb, hanem Pusztza Sándor személye, amelyben egymás mellett, egymást erősítve, egymással ellentétben volt jelen a pap és a költő, az örök gyerek és felkent apostol.

Jelenits tanár úr előadása megalapozott az emlékműsor további programjának. Minden ahhoz kapcsolódott, minden annak lett illusztrációja. A magas színvonalú produkciók szintűgy, mint a kevésbé sikerültek.

Ernyey Béla színművész emlékezett leányfalusi gyerekkorára, amikor vagy öt éven át Pusztza Sándor ministránsa lehetett. Dörner György színművész felolvasásában három vers hangzott el, majd két leányfalusi iskolás mondott verset. Szinna Gábor emlékezett a Tiszi bácsival eltöltött évekre, aki maga is 'főministránként' szolgált Tiszi bácsi mellett. Pénzes Matild és Veress Gábor

gitárral kísért énekkel adtak elő verseket, végül Gruberné Stein Katalin saját versét adta elő, majd énekelt az egybegyűlteknek.

Az emlékezést a 'Boldogasszony Anyánk' eléneklésével zártuk, amelyet emelkedett lelkülettel zengett a szokatlanul nagyszámú ünneplő tömeg.

Pusztai Sándor önmagáról írt szavainak igazát tapasztaltuk magunkon ezen a napon: *'Lábam alatt föld van, fejem fölött ég, mindkettővel szemben tudom kötelességemet! Ez egyúttal a kitért szív, a kitért kéz mozdulata: az ember felé, hogy boldogabb, - a világ felé, hogy szebb, a föld felé, hogy otthonibb legyen!'*

Sándor atya, köszönjük!

Nevelős Géza

Ami kimaradt a Pusztai Sándorra való emlékezésekből

Nagyon szerettem nyáron a templom előtt tartott miséket. Egy alkalommal Tiszi éppen a szentbeszédet akarta elkezdni, amikor fent a lombok között egy kismadár csodálatos éneklésbe kezdett. Tiszi állt egy darabig, hallgatva az égi koncertet, majd megszólalt: *"Ennél szebben én sem tudom dicsérni az Urat"* Ezzel visszafordult az oltár felé és folytatta a szertartást.

Angyal Júlia

Az egyházi rend szentsége

"Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket" (János 15.16)

Jézusnak ez a mondata minden hivatásra igaz, a házasságra is, de leginkább a papi hivatással kapcsolatosan érezzük találónak.

Jézus Krisztus az emberek megszentelését emberi közvetítők által akarta megvalósítani.

Kiválasztotta apostolait, hogy ők legyenek az ő első tanúi és Egyházának első vezetői. Az egyházi rend képviselői az egyházi rend szentségében hármasságban látják el a hívők, a közösség irányítását, tanítását, megszentelését: a püspöki, a papi és a diakónusi rendben.

Ehhez a küldetéshez szükséges a megfelelő tanulmányi és nevelési felkészítés. Ez történik a szemináriumokban, papnevelő intézetekben. A tanulmányi idő alatt – amely ma hat esztendő – az első lépés a beöltözés, amikor a pap- vagy szerzetes-növendék megkapja a reverendát, vagy a rendi ruhát. Ez szentmise keretében történik a ruha megáldásával, a tanulmányi idő első szakaszában.

A további években a felolvasói és akolitusi (oltárkerülő) szolgálatra kapnak megbízást a papnövendékek. A felolvasó a közösségben a Szentírás felolvasására, az akolitus pedig közvetlenül az oltár szolgálatára kap megbízást. A diakónusszentelés az 5. év, a papszentelés a 6. év végén történik.

A diakónus- és papszentelést szentmise keretében kell végezni. Az evangélium után valamennyi szentelendő a püspök elé áll, aki leendő feladataik lelkiismeretes végzésére biztatja őket. A szentelendők ígéretet tesznek kötelességeik vállalására, majd leborulnak a földre. A szentelő püspök – együtt a hívek közösségével – kéri a szentek oltalmát és közbenjárását.

Ezután **a püspök kézrátétele** után hangzik el a szentelési imádság. Ezt követően kapják meg a papi hatalom jelvényét, a stólat, majd felöltik a

miseruhát és megkapják a miséző kelyhet és az ostyát. A diakónusok szentelése is kézzel és szentelési imádsággal történik. A diakónusok liturgikus ruhája a bal vállra tett, jobboldalon megkötött stóla.

Az újonnan szentelt pap un. újmisét tart a szentelés utáni időben, ami a családjának és a nagyobb közösségnek is, minden résztvevőnek ünnepi élmény, az újmisés áldás minden hívőnek lelki ajándék.

Külön érdemes szólni a celibátus, a papi nőtlenség kérdéséről, mert ezzel kapcsolatosan nagyon gyakori a hívek és nem hívők 'szakértése'. Dr. Rédly Elemér érdemes idézni a témával összefüggésben, hogy belássuk, ez sem olyan kérdés, amely hitéletünk szempontjából meghatározó lenne, ugyanakkor hamar kiderül, nagyon felszínes 'hozzáértők' vagyunk.

Dr. Rédly Elemér idézi a Szentírást (Máté 19,10-12.): 'Erre a tanítványok megjegyezték: "Ha így áll a dolog férj és feleség között, nem érdemes megházasodni." Ő így válaszolt: "Nem mindenki tudja fölfogni ezt, csak akinek Isten megadja. Van, aki anyja méhéből úgy született, hogy képtelen a házasságra, van akit az emberek tettek képtelenné rá, de van, aki a mennyek országáért önként lemond róla. Aki föl tudja fogni, fogja föl!"

A legtöbbször az Egyház jövőjét latolgatva úgy tárgyalnak erről a témáról, mintha ez a kérdés okozná Egyházunk problémáit és a fakultatív (*választható*) celibátus bevezetése mindent megoldana. Ugyanezek az előre gondolkodók máskor a házasságról úgy nyilatkoznak, mintha a házasság intézménye is válságban lenne. **Sem a celibátus nincs válságban, sem a házasság, hanem az ember van válságban, aki Isten törvényeiben atyai útmutatás helyett saját szabadságának korlátozását látja és problémáit csupán saját erejéből szeretné megoldani.**

Mi is a celibátus igazi értelme? Az Isten országáért vállalt áldozat, az osztatlan elkötelezettség Jézusnak. Ez által - a becsületesen megélt celibátus által -, a pap és a szerzetes az örök élet jele ebben a világban. Olyan hitről tesz tanúságot, mely semmiféle emberi okossággal nem magyarázható, csak Isten szeretetével.

Ez az elkötelezettségvállalás, amihez az egyházi törvény a papszentelést köti, nem emberi elgondolásból fakad - mint ahogy ezt némelyek tévesen vélik -, hanem a gondviselő Isten akaratából. Igaz, hogy ez a törvény megváltoztatható, de az Egyháznak nem áll szándékában ezt megváltoztatni, - csak azok beszélnek így, akik nem értik, vagy nem akarják megérteni értelmét. Sőt, épp ebben a mai világban - amelyben a szexuális szabadosság kezdi uralni a világot -, van igazán nagy szükség a celibátusra, hogy védjük a házasság, a szerelem igaz értékeit. Ezért ha valamikor szükség volt arra, hogy a celibátus jel legyen a világban, akkor ma igenis szükség van erre a tanúságtevő jelre, bizonyítva, hogy nem a szexualitás az élet célja és értelme.'

Zarándoklat Umbriába

A majdnem teljes zarándokcsapat

Maga dóm is számtalan látnivalót adott azon túl, hogy imádkozhattunk a méltán oly népszerű szent sírjánál kérve és köszönve segítségét.

A városban rövid sétát téve – amelyben most is Fischer István barátunk segített minket – megtapasztaltuk Padova sok évszázados történelmét. Megérezttük a töretlen folyamatosságot, amely csak ilyen városban lehetséges. A nyüzsgő, élő város használja ősi épületeit, de láthatóképp óvja is egyben. Ma is fontos egyetemi város, ahol a valaha ott tanult magyarok nyomait is felfedeztük.

Umbria tartomány Olaszország közepén terül el, viszonylag közel Rómához. Magasabb hegyek szabdalta vidék, mint Toszkána, de jellemzők itt is a hegyek, dombok tetejére épült, fecskefészekszerű városok. Szép vidék, sok történelmi és képzőművészeti látnivalóval, amelyek a keresztény valláshoz, az Egyházhhoz kötődnek.

Első állomásunk még nem umbriai, Padovában álltunk meg. A Szent Antal sírját is rejtő 'Il Santo'-dóm mellékkápolnájában volt első misénk. Elmondható, hogy ha eddig nem hangolódunk rá a zarándoklat lelki tartalmára, akkor ezen a misén ez megtörtént.

Scrovegni kápolna Pádovában

Külön fénypontja volt az egész útnak a Scrovegni kápolna megtekintése. Egy XIII. századi uzsorás bűneinek kiengeszteléséért emeltette fia a kápolnát, amelyet Giotto freskóival díszített.

Giotto, az akkor újnak számító stílusban élő, érzelmet kifejező alakokkal jelenítette meg Mária és Jézus életének epizódjait, egész történetet mesélve egy-egy epizódban.

Az évszázadok során a kápolnát körbevevő palota elpusztult, magát a kápolnát is súlyos károsodás érte. A ma látható, sok helyütt sérült freskók mégis nagy élményt jelentettek számunkra, mindenki így nyilatkozott. A színek, különösen a mennyezetre festett csillagos ég kékjét ámultuk, egyben megéreztük az akkori festő elhivatottságát, hogy képeivel az írástudatlan hívőknek okítsa az Evangélium történeteit, átadva annak lelki üzenetét is.

Estig el kellett érnünk Assisibe, ahol következő háromnapos szállásunk volt, így nagy sietve csak Orvieto rövid megtekintésére nyílt mód.

A város öreg része itt is a hegytetőn helyezkedik el. Siklóval fel, majd erőltetett menet a dómhoz, hogy még nyitva találjuk.

A XIII. század közepén történt egy prágai pappal, aki Rómába zarándokolt hit-kétsége miatt. Kétkedett ugyanis az ostya Krisztus testévé és vérévé történő átváltozásában. Szent Krisztina sírjánál mutatott be szentmisét, amikor az átváltoztatáskor vér csepegett az ostyából, összevérezve a kehely alatti kendőt.

Az akkori pápa, IV. Urbán templomot építtetett a csodás jelenség megőrzésére. A kendő a faltokkal ma is látható a dóm mellékkápolnijában.

A dómban, a relikvián kívül, nagyszerű freskókat láthattunk, amelyek a világ végének elképzelt jeleneteit, a pokolra jutottak szenvedéseit, az üdvözültek kitüntetését és a feltámadást mutatják.

Orvieto - dóm

A zarándok-csapat jó része már nem először látogatott Assisibe. De ez a város mindig nagy élmény. Maguk az ódon utcák, házak terek, templomok is, amelyekre most több idő jutott, mint a római zarándoklat során. Szent Ferenc és Szent Klára lelkülete érződik itt mindenütt, az idelátogatók leginkább miattuk jönnek. Meg akarnak érezni, érteni valamit abból, ami a két szentéletű embert Isten feltétlen szolgálatára bírta, amellyel a természetet, az embereket, mindent szeretettel és Istent dicsőítve szolgáltak.

A Szent Ferenc bazilika Assisiben

A Szent Ferencről szóló legendák mind erről szólnak, végletes tisztasága ezt a példát mutatja nekünk Assisiben és mindenütt máshol.

Szerencsések voltunk azzal, hogy a Szent Ferenc bazilikától öt percre laktunk, így este is érezhettük a városka hangulatát. A harmadik nap reggelén az altemplomban tartott szentmisénk nemcsak hangulatot, de valódi áhítatot is adott számunkra!

Assisiből kirándultunk Gubbióba, a Terni vízeséshez, Casciába Szent Ritához, Norciába Szent Benedekhez, majd Spoletóba is. Jutott így bőven élmény lelki és világi értelemben egyaránt!

A Terni vízesés egy több mint kétezer éves mesterséges mű. Még a rómaiak építették, majd többször átépült, vízkárok enyhítése céljából. A látvány, a magasból lezúduló víztömeg nem mutat mesterséges látszatot, annál inkább igazi természeti látványosság.

Az ikertestvérek, Szent Benedek és Szent Scolastica temploma Norciában

Casciában meglátogattuk Szent Ritát, aki a templomban található üvegkoporsóban alussza örök álmát. A XV. századi történet, Szent Rita nehéz házasesete, majd szolgálata apácaként máig ható példa, amit érdemes megismerni.

A 'leglehetősebb kérések teljesítője' tömegével vonzza a tisztelőket, tele volt a kisváros és a templom is.

Norcia teljesen épen maradt, falakkal körülvett, parányi város. Betértünk Szent Benedek és ikertestvére, Szent Scolastica templomába, amely szülőházukra épült. Az V.-VI. században élt szentéletű testvérek lettek alapítói és rendszerezői a benedekrend férfi és női ágának. Fennmaradt történetek szerint Szent Benedek szigorú regulát készített rendtársai számára, amivel ellenkezést is kiváltott, de saját életpéldája és a Szentlélek segítségével minden nehézségen átsegítette. A rend ma is az egyik legelterjedtebb és legtevékenyebb az Egyházban.

Gyönyörű időben sétáltunk még a városkában, felejthetetlen élményt szerezve ismét.

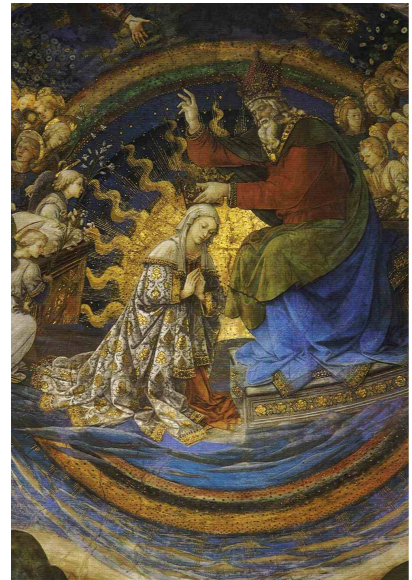
Spoletoiban igazi zarándok módra kapaszkodtunk fel a dómhoz. A magas lépcsősoron kaptatva hirtelen bukkan elő a Santa Maria Assunta templom, a napsütésben különösen szép fehér márvány homlokzatával, aranyos mozaikjával. A XII. század végén készült templomhoz későbbi korok stílusa kapcsolódik, teljes harmóniában.

Az apszis freskói különösen érdekesek és szépek. A XV. századi festő, Filippo Lippi alkotásai. Mária életének legfontosabb jeleneteit ábrázolják, legfelül a Mária kiválasztását jelképező megkoronázással. Ámultunk és bámultunk annak láttán, hogy az elmesélhetetlen, az elmagyarázhatatlan hogyan válik érthetővé számunkra is ennyi évszázad után!

Hamar elszaladt az idő és már hazafelé tartottunk. Perugiára jutott még több időnk a visszaúton, Bolognára kevesebb.

A perugiai séta ismét a történelmi távlatokat nyitotta meg számunkra. A szökőkút – amit a világ legszebbjeként tartanak számon – a Palazzo dei Priori (az előljáróság) épülete, azzal szemben a San Lorenzo dóm, együtt a belvárosi nyüzsgéssel ismét a történelem folyamatosságának érzését adta. Szent Domonkos templomának kerengőjében rátaláltunk Szent Erzsébet emléktáblájára.

'Isten hazánkért' – énekelte kis csoportunk a tábla előtt. 'Szent Erzsébetből hős szeretet árad' – zengett a dal.

Filippo Lippi: A Szűz megkoronázása Spoleto - Dóm

Nevelős Géza

Őszi zarándoklat Máriacell-be

A Bazilika Máriacellben

Alig találunk az egész világon még egy kegyhelyet, amelynek hasonlóan gazdag történelmi háttere volna. A főkapu fölött az 1200-as évszám olvasható. Ez volna tehát a román stílusú kápolna építésének kezdete. III. Frigyes salzburgi érsek búcsús okmánya 1330-ban már sűrűn látogatott kegyhelyként tanúskodik a Celli Boldogasszony templomáról.

Minden egy csodával kezdődött: 1157. december 21-én egy szikla zárta el az utat Magnus, a bencés rendi szerzetes előtt, aki egy Mária szobrot cipelt. Kimerülve segítséget kért a szobortól – mire a szikla kettétört. Ebben égi jelet látva a szerzetes egy cellát épített a Mária-szobornak a sziklában („Maria in der Zelle“ - Mária a cellában) és ezzel megalapozta Marizell létrejöttét.

A zarándokok egyre tömegesebben özönlöttek a kegyhelyre. Magától értetődő, hogy főképp Ausztria és Magyarország vidékeiről jöttek nagy számban zarándokcsoportok, hogy a Celli Szűzanya oltalmát kérjék.

Az idők folyamán (850 éves a kegyhely) sokan azok közül, akik a Szűzanyához fordultak segítségért valamilyen nagy bajukban és meghallgatásra találtak, elhozták egy-egy kedves tárgyukat ajándékba ide, a máriacelli Bazilikába. Az egyik legrázóbb élmény ezeket a kis történeteket olvasni a Bazilika emeleti kiállítótermeiben.

Nekünk magyaroknak újtörténeti kapcsolatunk Máriacellhez: a Bazilika adott nyughelyet sok évig Mindszenty József hercegprímásunknak, amíg végső nyughelyére, az esztergomi Bazilikába nem hozhattuk.

Szeptember 26-27 -én kétnapos buszos zarándoklatot tervezünk. Szállás, vacsora Máriacellben. Költséggént kb. 25.000,- forintra lehet számítani. Érdeklődők jelentkezését augusztus közepéig várjuk. A pontos részleteket és minden egyéb szükséges információt a templomban hirdetjük.

A Pusztai Sándor emlékszoba fejlesztése

Az emlékszobát magában foglaló épülethez kis toldalék épült, amely illemhelyet és kézmosási lehetőséget ad a rászorulóknak.

Ezzel együtt azonban az épület, az Emlékszoba temperáló fűtése is megoldódott. Egy kisteljesítményű gázkonvektor felszerelése történik meg a helyiségben, amivel a téli hónapokban a hideget és a párákat lehet jelentősen mérsékelni.

Ezzel lehetővé válik az Emlékszoba ismételt berendezése Pusztai Sándor tárgyaival annak veszélye nélkül, hogy penészedés tegyen jövátéhetetlen kárt egyes tárgyakban, könyvekben.

A fenti munkákkal együtt megtörtént a plébániaépület rácsatlakozása a csatornahálózatra.

A 2008-es leányfalui római katolikus gyermektábor augusztus 25-től – augusztus 29-ig Témája: A Biblia éve

A tábor augusztus 25.-én, hétfőn reggel ½ 9 órakor szentmisével kezdődik. Találkozás a templomnál.

A többi napokon reggel 8 órától jöhetnek a gyermekek az este 5-ig tartandó programokra.

A tábor költségeihez való hozzájárulás: 3 000 Ft/fő, ami magában foglalja a napi étkezést, valamint a kirándulások és a különböző foglalkozások díját.

25.-én, pénteken este, a programokat követően sok szeretettel várjuk a szülőket tábortűzhöz, szeretetlakomára.

Sok szeretettel várunk Benneteket!

Szalay Zoltán atya és Nagy Miklósné Klári hitoktató

A szentmisék rendje:

Hétköznap: **8:00**,
az ettől eltérő időpontokat Zoltán atya hirdeti!

Szombat, vasárnapi előmise 17:30

Vasárnap 9:00

Családok miséje 10:30

Római Katolikus Plébánia telefonszáma: 26/383-091

Cím: Szent Imre herceg útja 14.

Plébániavezető: Szalay Zoltán atya

Ügyfélfogadás: Kedd: 18:00-19:00, csütörtök: 9:00-10:00, vagy előzetes telefonos megbeszélés szerint